

PYÖRÄRETKI SEINÄJOKI - PARIKKALA

PYÖRÄILIMME (SINIKKA JA TAPANI) NOIDEN PAIKKAKUNTIEN VÄLIN, EI KUITENKAAN SUORAAN VAAN KAINUUN KAUTTA MM. PUOLANGAN JA SUOMUSSALMEN KAUTTA.

YLEISTÄ: MIKSI TEHDÄ TÄLLAINEN MATKA.

YKSI MERKITTÄVÄ TEKIJÄ ON HAASTAA ITSENSÄ. EI VÄHITEN MERKITYSTÄ ON MYÖS SILLÄ, ETTÄ YLEENSÄ KULJETTAJANA TOIMINUT TAPANI EI OLE VOINUT JATKAA AUTOILUA LÄÄKÄRIN YSTÄVÄLLISESTÄ HUOLENPIDOSTA JOHTUEN.

KOLMAS AJATUS ON PÄÄSTÄ SUHTEELLISEN VAPAASTI LIKKUMAAN ILMAN AUTOA JA VIELÄPÄ HIEMAN PITEMPIÄ MATKOJA KUIN KÄVELLEN. YLEISET KULKUNEUVOT OVAT SIITÄ EPÄMUKAVIA, ETTÄ NIIDEN SUUNTAA, AIKATAULUA JA PYSÄHDYSPAIKKOJA YKSITYINEN HENKILÖ EI SAATA VAIKUTTAA, EMMEKÄ TIEDÄ VOIKO ESIMERKIKSI VR: KÄÄN AINA VAIKUTTAA OMIIN AIKATAULUIHINSA.

MOTIIVI TÄLLAISELLE MATKALLE TÄYTYY OLLA OLEMASSA, JOTTA SITÄ VOI JATKAA SATEESTA, TUULESTA JA KYLMÄSTÄ HUOLIMATTA JA VAIKKA NÄLISSÄÄN. MEILLÄ OLI USEITA MOTIIVIN AIHEITA. ENSIMMÄINEN OLI PÄÄSTÄ MUKAVASTI KESÄSEUROIHIN ÄHTÄVÄLLE. SIINÄ SAMALLA VOISIMME VIERAILLA LASTENLASTEN LUONA. TOINEN MOTIIVI OLI MOIKATA TAPANIN SISARTA VÄHÄN YLEMPÄNÄ

17. matkapäivä Punkaharju - Parikkala - Helsinki

POHJANMAALLA, HIMANGALLA. KOLMAS TEKIJÄ OLI AJAA YLVIESKAN KAUTTA, JOSSA TIEDETTIIN OLEVAN ERINOMAINEN SALAATTIRUOKAPAIKKA, KING MEAL. NELJÄS MOTIIVI OLI JATKAA SUOMUSSALMELLE JA RAATTEEN TIEN MUSEOON, SILLÄ SINIKAN ISÄ OLI TALVISODASSA RAATTEEN TIEN TAISTELIJANA, SELVISI SIELTÄ HENGISSÄ JA KERROTAANPA HÄNEN AMPUNEEN KONEKIVÄÄRILLÄ ALAS VENÄLÄISEN HÄVITTÄJÄKONEEN. VIIDES MOTIIVI OLI NÄHDÄ MUUTAMA MIELENKIINTOINEN MAISEMA, KUTEN KOLI, KERIMÄEN KIRKKO JA PUNKAHARJU EDELLÄ MAINITTUJEN KOHTEIDEN LISÄKSI. KUUDENTENA MOTIIVINA OLI SE KAIKKEIN VOIMAKKAIN ELI PÄÄSTÄ EBJIN NAHOIN TAKAISIN KOTIIN.

NÄMÄ OLIVAT ALKUASETELMAT. JOSSAKIN LOPPUVAIHEESSA KERTOMUSTA NÄYTÄMME RETKEN MAHDOLLISTANEET TARVIKKEET JA VIMPAIMET KUTEN PYÖRÄT, LEIRIITYMISVÄLINEET, VAATETUKSEN JNE.

OLISIMME ILMEISESTI MATKUSTANEET MATKAN HELSINKI - SEINÄJOKI PYÖRILLÄ, MUTTA HEINÄKUUUN ALKUPUOLI OLI LIIAN KIIREINEN JA SITEN JÄI LIIAN VÄHÄN AIKAAN YLI KOLMEN SADAN KILOMETRIN MATKAAN. TOISEKSEEN HALUSIMME KYLLÄ VÄLTÄÄ RUUHKAISINTA SUOMEA.

Aamupalaksi saimme Korkeatuvan emännän paistamia muikkuja. Oli siinä muutakin, muikut olivat ehkä leimallisinta, mitä täällä oli. Vaikka kananmunat on leimattuja, ne harvoin ovat leimallisia, koska niitä on niin monessa paikassa.

Säässä ei ollut valittamista. Jatkoimme hetken aikaa pientä asfaltoitua tietä ja liityimme sitten hieman isompaan tiehen, joka osoitti kohti Punkaharjua. Useinhan sanotaan, että tie johti mutta yleensä tie on paikallaan eikä vie minnekään. Muut ne on kun kulkee.

Jälleen muistikortti oli täynnä. Niinpä emme saaneet kuin pätjän kuvaa Punkaharjusta kun menimme kohti harjualueetta. Onnistuimme ostamaan uuden kortin elektroniikkakaupasta, jollainen ihmeeksemme oli Punkalaitumen keskustassa. Uuden kortin ja kameran kanssa ajelimme sitten Punkaharjun tieosuuden läpi pariinkin kertaan, myös sen harjanteella olevan. Valitettavasti maisemat eivät avaudu kovin hyvin, koska puut peittävät näkymän ja vedet vain vilkkuvat puiden lomasta. Kunnon kuvan alueesta saa vain ylailmoista. Meillä ei ollut kuvauskopteria mukana, joten tyydyimme siihen mitä maajalasta näkyy. Ja näkyi sitä siitähän, kun oli aurinkoinen päivä.

Emme jääneet nauttimaan mitään eineksiä täällä vaikka meitä oli eräs seurusteleva pari kehottanut käymään heidän elintarvikekioskillaan ostoksilla. No se osoite jäi vähän hataraksi ja niin jäivät ostoksetkin. Jatkoimme matkaa.

17. matkapäivä Punkaharju - Parikkala - Helsinki

Suuntana oli nyt Parikkala. Välillä kävimme toki napostelemassa huoltoaseman ruokalassa. Koska oli kaunis päivä emme raaskineet kuluttaa aikaa sisätiloissa ja siksi riensimme eteenpäin. Matkalla ihastelimme Simpeleenlahtea, joka on ihan tien vieressä ja itse asiassa näyttävämpi maisema kuin Punkaharju.

Parikkalaan päästyämme kävimme ensi töiksemme katsastamassa aseman, että tietäisimme mihin ajetaan, kun mennään junalle. Meillä oli liput iltajunaan, joten ehdimme hyvin pyöriä keskustassakin. Ensin kuitenkin kävimme katsastamassa kirkon. Se on hieman syrjässä mutta kauniilla paikalla. Kaunis on kirkkokin ja ympäristö hyvin hoidettu.

Sitten olikin katsastusta vaille, mitä kaikkea kyläyhteisö tarjosi. Ei kovin paljon. Joitakin liikkeitä on, jopa urheiluliike. Kävimme syömässä Käsityöliikkeen kahvilassa. Siellä oli siis myytävänä kierrätystavaraa ja uusia käsitöitä. Emme ostaneet niitä. Matkatavaraa oli kylliksi vaikka nyt ei enää tarvinnutkaan jaksaa ajaa kuin junalle ja junalta Tikkurilasta kotiin Helsinkiin.

Sitten kiertelimme ympäri ja pitkin ja poikin kylän raitteja. Eihän niitä montaa olekaan. Uimarannan läheisyydessä juutuimme juttelemaan jonkun miekkosen kanssa melko pitkään mutta sitten meille tuli kova kiire, kun taivaalle alkoi kerääntyä tummuutta uhkuvia pilviä, alkoi jyristä ja alkoi rapsahdella pisaroita harvakseen.

Älysimme suoriutua nopeasti aseman kahvilaan, kun tiesimme, että sinne oli lopulta kuitenkin mentävä. Ennenkuin pääsimme kunnolla sisään, alkoikin sataa reippaasti. Aluksi asemaravintola vaikutti varsin tymeältä paikalta, oli kaljan kittaajia ja peliautomaatin räakkääjiä, vaikutti ettei siellä muuta olisikaan. Mutta sitten meno hiljeni ja kysyimme, josko ravintola tarjoaisi muutakin kuin kaljaa. Ja niinhän sieltä sai. Otimme tosin vain hampurilaisaterian, kun emme olleet varmoja valmistettavan ruoan laadusta. Hampurilaisissa tavallisesti tietää, mitä tilaa. Ja jos tietää tilatessaan jo, että se on roskaruokaa niin ei siinä silloin paljon petykä, kun annoksensa saa eteensä. Joskus pizzerioissa saattaa tulla yllätyksiä, joskaan ei aina, joskushan niissä saa puolen aarin kokoisen pizzan ja se harmittaa kun tulee tilanneeksi kahdelle ihmiselle kaksi sellaista ja molemmilta jää puolikas syömättä.

Nyt istuimme ravintolassa syöden ja odotellen junan tuloon asti. Eikä aikataulu pettänyt kuin neljän minuutin verran. Tässä junassa olivat pyöräpaikat lattiatasossa meille vain harmillisesti, olimme saaneet kumpikin eri vaunuun pyöräpaikan, kumpainenkin ääripäässä. Niitä ei tarvinnut kuitenkaan äheltää roikkumaan katosta. Alkumatkasta oli ollut sellaiset koukkujutut ja paikkaan oli merkitty tilat kolmea pyörää varten mutta ei siihen sopinut kuin kaksi. Näihin lattiapaikkoihin ei oltu varattukaan kuin kaksi paikkaa.

Sadetta jatkui hetken aikaa mutta pian ilma selkiintyi ja katselimme maisemia ikkunasta käsin. Vauhti oli hieman kovempi kuin mihin olimme tottuneet pyörien selässä. Hyvä niin,

17. matkapäivä Punkaharju - Parikkala - Helsinki

sillä ehdimme kohtuulliseen aikaan Helsinkiin. Tai oikeammin jäimme pois Tikkurilassa, sillä siitä oli lyhin matka meille kotiin. Oli jo pimeä kun poljimme tämän viimeisen retkeemme kuuluvan matkan. Toiveikkaana sytytin valon, jota olin kuljettanut mukana koko ajan. Nyt se kyllä syttyi mutta parin minuutin kuluttua sammui, akku oli finis. Se siis tyhjenee itseksensä parissa viikossa. Ei hyvä niin.

Toki osasimme ajaa vähän pimeämmässäkin, kun oli tutut paikat ja koko matkan oli katuvalot. Näin pääsimme onnellisesti kotiin saakka. Mieli oli toisaalta hiukan haikea, että nytkö se matka jo loppui, toisaalta mieli oli iloinen ja tyytyväinen, että pääsimme ehjin nahoin kotiin, omaan sänkyyn ja niin asetuimme pian arkirutiinien äärelle.

Matkan saldo:

Punkaharju ei vaikuttanut pyörän selästä niin kuvaukselliselta kuin siitä voi mielikuva olla.

Näin etelässä (Punkaharju, Parikkala) näyttää löytyvän paremmin ruokapaikkoja kuin pohjoisempaan VIA Karelian varrella.

Ajokilometrejä kaikkine mutkineen viimeisenä päivää noin 95 km.

Onnistunut lopetus matkalle.

Koko matkasta voisi sanoa lisäksi, että vaikka oli tuulta sadetta, tuiskua ja aika kylmääkin, emme sairastaneet nuhaa, flunssaa eikä mitään muutakaan. Pyörillemme ei sattunut yhtään haaveria, eikä yhtään kumin puhkeamista eikä tarvinnut kertaakaan edes pumpata lisää ilmaa. Meillä oli kännykässä kartta ja suunnistusbaletti mutta emme käyttäneet sitä vaan katsoimme majapaikoissa paperikartasta noin summittaisesti mihin pitää mennä ja sitten ajoimme sinne. Kertaakaan emme eksyneet niin että olisi pitänyt palata takaisin ja vaihtaa ajosuuntaa tai tietä. Joskus tosin joutui pohtimaan, että mihin opasteet ja viitat ovat unohtuneet. Yhtä kertaa lukuunottamatta majapaikka ei tärpännyt ensimmäisestä kysymästämmekä paikasta. Kun olimme teltassa yötä, ne kerrat olivat tarkoituksellisia valintoja.

Alkumatkasta meillä oli hieman liikaa vaatetavaraa syystä, että olimme hengellisillä kesäjuhlilla ja siellä emme viitsineet olla ajovarusteissa. Mutta tuon juhlan jälkeen postitimme ylimääräiset kotiimme. Siinä keveni matkatavaraa noin viiden kilon verran. Silti siitä jäi 18-20 kiloa kummallekin.

Sinikalla oli ajokkina Nishiki 30- vaihteinen hybridi, Tapanilla 27- vaihteinen Bianchi Sport. Molemmissa hydrauliset levyjarrut. Niissä ei siis sattunut mitään huollettavaa tai korjattavaa, toki hieman öljysimme ketjuja. Kummallakin oli takana Ortliebin sivulaukut sekä edessä saman valmistajan tankolaukku. Varalta oli kummallekin sopiva ketju, eri vaihdemäärän vuoksi tarvitsimme erilaiset ketjut. Lisäksi kummallekin oli sisäkumi varalle. Sinikalla oli autoventtiilit ja Tapanilla prestat, joten siksi pidimme kumin kumpaakin varten

17. matkapäivä Punkaharju - Parikkala - Helsinki

erikseen. Lisäksi pyörissä oli ajovalot edessä ja takana. Molemmilla oli mukana myös pumppu, joita ei siis tarvittu kertaakaan. Ehkä siitä syystä Tapanilta jäikin pumppu Korkeatuvan majapaikkaan mutta huomattiin niin myöhään, ettei viitsinyt lähteä polkemaan takaisin.

Telttana oli alle kilon painoinen kahden hengen teltta, mallia Jack Wolfskin Exolight II.

Makuualustoina oli kevyet ilmalla täytettävät patjat Exped, paino 380 gr, pumppuna muovinen pumppusäkki. Se on muuten erittäin kevyt, menee pieneen tilaan ja sillä on todella nopea täyttää patjat, parilla kolmella pumppauksella. Se on Expedin tuotteita

Tyynynä Frilufts nukkapintainen ilmalla täytettävä tyynty..

Makuupussina Warpeace Viking 300, jota siis käytimme myös useimmissa mökeissä.

Ajopukimina oli hyvin näkyviä keltaisia hohtoasuja vähintään pusero kummallakin ja usein myös housut. Sinikalla oli tavalliset kengät ja sandaalit ajokenkinä, Tapanilla lukkopolkimilla olevat Shimanon ajokesäkengät.

Muita vaatteita oli varalta vähän enemmän kuin niitä kuitenkaan tarvitsimme. Ajoasuina oli kaksi vaihtoehtoa siltä varalta, että toiset kastuvat perinpohjaisesti tai peräti rikkoutuvat. Lisäksi oli uimavarusteet mukana mutta niitä ei juurikaan tarvittu, koska oli sen verran vilpoiset ilmat, ettei uimaan tehnyt mieli.

Molemmat käyttivät luonnollisesti kypärää ja enimmäns osan matkasta myös ajokäsineitä ja enimmäns osaa matkasta käytimme myös aurinkolaseja myös pilvisinä päivinä sillä ne suojasivat hyvin silmiä myös vesipisaroilta eivätkä huurtuneet eivät ainakaan Shimanon ajolasit. Molemmilla oli lisäksi sopivan kokoinen ensiapupakkaus.

Joinakin hetkinä hieman paleli joko käsiä tai jalkoja. Mutta ne olivat suhteellisen lyhyitä jaksoja niin, että ei viitsinyt pukeutua tukevammasti, koska varavaatteita oli mukana mutta ajatus oli, että kun sää tästä vähän lämpenee, niin kyllä sitä taas tarkenee. Ehkä sekin vaikutti, että kuvittelimme olevan kesä.

Tallennusvälineitä oli mukana kohtuullisesti. Läppäri oli mukana, tosin sitä ei kannattanut käyttää, kun sen laturi jäi kotiin. iPad toimi sähköpostilaatikkona. Sitten kuvauksia varten oli Canonin 100D pieni järjestelmäkamera, ettei painoa kertyisi liikaa, GoPron 5Hero sekä iPhone 7Plus, jossa on melko hyvä kamera. Näillä yritettiin pärjätä. GoPro oli ehdottomasti eniten käytössä, koska sille oli kiinnike pyörän ohjaussarvessa koko ajan. Sitä oli helppo käyttää. Se kuitenkin vaikutti sen, että kameraan tuli kitkaaäniä pyörän ja tien kosketuksesta ja tien epätasaisuudet aiheuttivat turhia tärähdyksiä. Ja niitä tärähdyksiä oli varmasti miljoonia. Tästä voikin sanoa ikäänkuin sivumennen vaikka se oli miltei pääasia, millaisessa kunnossa tiet ovat. Hiljaiset tiet ovat melko huonossa kunnossa paikoin surkeassa ja melkein ei missään piennar on niin leveä, että sitä voisi käyttää ajamiseen ja useimmat

17. matkapäivä Punkaharju - Parikkala - Helsinki

pyörätiet ovat tosi surkeassa kunnossa. Jatkuva lonksahtelu katkoksissa ja muissa railoissa tai muissa kuopissa ei anna hyvää kuvaa tien ylläpitäjistä.

Yöpymisemme tapahtuivat enimmäkseen mökeissä, kaksi kertaa teltassa, yhden kerran hotellissa. Enimmäkseen kaikki muodot olivat moitteettomia, vain jossakin siisteysastetta voisi kohottaa päästäkseen ylemmälle tasolle.

Liikenne oli joillakin tiesouuksilla vilkasta ja silloin huoletti, ettei sattuisi kolaria ohiajavier autojen kanssa. Varsinkin kovalla sivutuulella rekan ohittaessa saattoi imuvirta aiheuttaa voimakkaita heilahduksia. Yleensä isot autot ohittivat kiitettävän kaukaa. Kuin myös henkilöautot. Joitakin pakettiautoja meni melko läheltä mutta vaaratilanteita ei silti syntynyt. Tarkoituksemme oli ajaa hiljaisia, pieniä teitä. Syy siihen ei ollut pelkästään mahdolliset vaaratilanteet autojen kanssa vaikka kyllä se hieman stressaavaa niiden seassa ajaminen on mutta toisena ja ehkä merkittävämpänä tekijä oli se, että hiljaisilla teillä sai hengittää muutamaa astetta puhtaampaa ilmaa.

Näillä näkymin voimme suositella tällaista matkaa muillekin. Suomessa on kyllä nähtävääkin mutta joskus ne ovat järkyttävän kaukana toisistaan.

Kaiken kaikkiaan meillä oli onnea matkassa. Kukaan ei voi taata täysin turvallista liikennettä vaan siinä tarvitaan onnea ja ennen kaikkea Siunausta.

”Ihminen suunnittelee tiensä, mutta Herra ohjaa hänen askelensa.” Snl 16:9.

Ehkä tämä pätee polkupyöräänkin.